

מהכתר ותקוניו לעולם ונקרא הכתר עלמא די צרא
 בסוד השתלשלות התקוני' באריך אנפין והס כולם
 בסוד רלון והכתר שעליהם רלון הרלוות שכולל רלוות
 רבים וזה שאמר בעלמא בשפע השרשי' העליוני'
 שבכתר שהס עלמא די צרא כרעותי' כרלונו ממט
 בדקות הכתר הנקרא רלון מאותם השרשים יושפע
 השפע לתת גדולה לשמו להמשיכו כבוד שלש בחינות
 הנזכרות. וימליך מלכותי' פי' מדת המלכות אינה
 מולכת בעולם צעת כזו מפני הגלות ומפני ממשלת
 החילוני' והס הס המלמלמי' האור העליון ואזימליך
 וישליט המלכות על כל העולם כאומר ויאמר כל
 אשר נשמה באפו ה' אלהי ישראל מלך וגו'. וילמח
 פורקני' הענין כי למיחת הישועה אחר היותה
 נשפעת מלמעלה היא ע"י היסוד כאומר למח לדיק
 ומתחתיו ילמח כדפי' בתקוני'. וכן אמר את עבדי
 למח לזה אמר וילמח פורקני' דהיינו למיחת האור
 אל הישועה מהיסוד. ויק"צ משיחי' היינו המלכות
 שהיא רוד משוח בשמן מלך החכמה וירלה שיקריצה
 אל היסוד כדי שיקבל ממנה השפע והאור הלומח
 מהישועה. ואפשר וילמח פורקני' מלך הנלח כי
 הישועה מן הימין כאומר הישועה ימיך הושיע לו
 ימינו והיינו בקר דאברהם וקודם הבקר הוא שחר
 דהיינו נל"ח הנקרא שחר שבו למיחת אור בוקר
 ולכך אמר משס וילמח פורקני' וע"ז פי' בזהר פסוק
 מי זאת הנשקפה כמו שחר. ויקרב משיחי' מלך
 הו"ד שמשס מלכות בית דוד כדפי' בזהר רע"א
 מהימנא. בחייכון הוא סוד החיות העליון המתפשט
 בספירו' כלס דהיינו אור א"ס וביומיכון ששת ימי
 בראשית. ועוד נוכף התפשטות החיות הזה גם
 במלכו"ת וביסו"ד וזה שאמר ובחיי דכל בית ישראל
 כל יסוד בית מלכות ובחיותם לנו חיים ארוכים
 כנודע כי התחתון תלוי בעליון כי חיי הגוף תלוי
 בחיי הנשמה. בעגלה ובזמן קריב. עד עתה אמרנו
 היחוד למעלה מלכות לגבי ת"ת עתה אומר גם
 ת"ת לגבי מלכו"ת וז"ש בעגלה שהיא המלכות הנק'
 מהרה בלי ספק ובזמן שהוא סדר זמנים מתקרב
 אל מהרה הנזכר. והיינו יחוד ת"ת כולל שס קלוות
 במלכות :

אמן בסוד חמן יש ארבעה פירושים (הא') הוא מה
 שפי' במזדמן למעלה דהיינו שמת חמן עולה ל"א
 היינו שמות יהו"ה אדנ"י שעולים כן והס בת"ת
 ובמלכו"ת ויסוד הוא המייחדס והיינו שס יאהדונה"י
 מיוחדים (השני) מלת חמן באותיות א"ב ג"ד עולה
 בנ"ס וי"א שהוא שס קדוש ואין ספק שהוא ביסוד
 שסס הוא נ"ס כנודע. והיחוד על ידו ושס זה עולה
 קי"ב. וגם אותיות אלה הוא שס קדוש נקרא יב"ק
 ועליו נאמר ויעבר את מעבר יב"ק והוא סוד יעננו
 ציוס "קראנו והוא סוד יחוד" ברכה "קדושה דהיינו
 את הלויס ברכה בחסד בימין כנודע והיינו סוד
 שלשה

יְהוָה שְׁמִיָּה רַבָּא *
 מְבָרַךְ לְעַלְמָא
 לְעַלְמֵי עַלְמֵיָא *

כפי גרסת קצת נסחאות אומרים וישתבח
 ויתפאר ויתרומם ויתנשא וכן כולם עם הוי'
 בסוד שם המפורש מ"ב האותיות וישתבח
 ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתעלה ויתחדד
 ויתהלל וי תיבות משש אותיות הרי מ"ב
 ושבעה ויין הם מ"ב :

בחסד . יתְבָרַךְ . בנבורה .
 יתְפָאֵר . בת"ת . ישתַבַּח . בנצח .
 יתְרֹמֵם . בהוד . יתְנַשֵּׂא . ביסוד .

במלכות להעלותה אל הת"ת .
 וְיִתְעַקֵּד

ושם נקראת תחלה נקשרת בהלל ת"ת. שם
 וְיִתְהַלֵּל . יתְשַׁמֵּה .
 בינה . ת"ת ומלכות ני שמות אהי"ה
 יהו"ה אדנ"י .

דְּקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְעַלְמָא .
 (בעש"ת כופלין)

ת"ת אצל הבינה .
 מְבָרַךְ . קְעֵלָא .
 מבורה ששם שיר הלויס .

בְּרַכְתָּא . שִׁירְתָּא .
 מנצח . מחד .
 תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחַמְתָּא

יחוד באמלע בת"ת קדושה בשמאל וקדשת

מיסוד . עולם . תחתון .
דְאִמְרִין **בְּעֵלְמָא**

יחוד ת"ת ומ' שם יאהדונה"י .

וְאִמְרוּ אָמֵן

שלשה שמות שהם יהו"ה אהי"ה אדנ"י דהכי סליק
ושלשה שמות אלו הם סוד פסוק שיר השירים אשר
לשלמה כדפי' בזהר במדרש שיר השירים וי"ב אותיות
אלו מפורשים להם כח גדול לכל דבר והיינו סוד
מלכות ת"ת בני"ה או כתר כי בשניהם לודק שם
אהי"ה כמבואר במקומו. והנה בסוד אמ"ן יכוין
להמשיך השפע דרך שלשה מדות אלו וגם יורה היחוד

הכרמו עם הזינה או הכתר ושם יהו"ה בחמלע בת"ת דהיינו יחוד ושם אהי"ה מימין דהיינו ברכה
ושם אדנ"י משמאל דהיינו קדושה ולירופה כזה אי"א הה"ד יו"ג הה"י ויש מערבים עמו סוד
שמע ישראל ה' אלהינו ה' שהוא ממש סוד ענין הכרמו ישראל יהו"ה מימינה אלהינו שמאלה
יהו"ה חמלעיתא היינו יחוד הכל יחד שהוא שם רביעי ייא"י דהיינו ראשי תיבות ארבע מלות
אלו והיינו מלוי שם בן ד' כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י דהיינו שם קדוש ושמו יעיד עליו. והם
לפי זה ארבעה שמות שמים זכרים ושמים נקבות כדפי' בתקונים יהו"ה ייא"י זכרים אהי"ה
אדנ"י נקבות משום דכד שליט י' על א' דכורא וכד שליט א' על י' נקבא ומהם ילערפו ד'
שמות סגולתם להשמעת תפלה כזה יהו"ה אדנ"י ייא"י אהי"ה והם ייא"י אהי"ה ונא"י היי"ה והם
ג"כ ארבעה שמות זכר ונקבה כסדר אותיות שם בן ארבע שכן ראשי תיבות יהו"ה י' זכר
ה' נקבה ו' זכר ה' נקבה וסודס ידוע. ובספר הקנה הפליא לדבר בסגולתם ובספרי המעשים
ג"כ והתוספת עולה א"ל והיינו א"ל יב"ק והוא שם קדוש והיינו [כי] במקלי עברתי את הירדן
הזה כ"י עם המלה א"ל במקל"י סוף תיבה וחמלע תיבה וראש תיבה יב"ק כנודע ושם ייא"י
סודו בכתר והוא סוד היחוד הגמור כנודע כי שם ייא"י מתלבש בשם אהי"ה ושם יהו"ה
מתלבש בשם אדנ"י וסודס ידוע והקילור בזה יפה. **השלישי** אמ"ן א כתר וחכמה ששניהם יחד
בסוד אלף ויורד עד קרוב לבני"ה בסוד $\frac{2}{3}$ כמבואר בתקוני' ונמשך עד הזינה ששם המ"ם ומשם
נמשך השפע דרך קו החמלעי שהוא הנון פשוטה ודרך זו אל המלכות שהיא הנון בלי ספק.
והמפורשים אמרו ששתי פני הנו"ן רמו לזו פרלופין ואפשר לומר ג"כ שנון פשוטה סודה י'
על ו' אשת חיל עטרת בעלה וקרוב לפי' זה פי' בזהר פרשת ואתחנן. **הרביעי** פי' בגמ' מאי
אמ"ן אל מלך נחמן. וזה אפשר לפרשו על הפנים הקודמים. אל יסוד שכן נקרא א"ל ה"י
מלך ת"ת. נחמן מלכות כדכתיב ויהי אומן את הדסה דהיינו מלכות והיא נחמן. או יראה
אל בחס"ד דהיינו ברכה מלך משמאלה דמתמן יהו"ה מלך גבור. וגבורה תתאה מלכות והיינו
קדושה. נחמן בחמלעיתא. דהיינו יחוד שהוא סוד אמ"ן כדפי'. וזה סוד יב"ק. או יראה אל
בכתר כדפי' רוב המפורשים. מל"ך בני"ה נחמן בת"ת ומלכות יחד דהיינו נו"ן פשוטה עד
כאן הגיע המכוון בסוד אמ"ן בקלרה. ובוזר פי' כי לריך האדם לענות בכל יום עשרה
קדישים ותשעים חמנים ומאה ברכות וארבע קדושות והם סי' לדיק כי העושה זה הוא לדיק
בלי ספק מיחד היחוד האמתי ושם בתקונים הארכנו בעניינם ובמקום אחר אמרו שהסי'
לדק"ה ובמקום עשרה קדישים הם חמשה חומשי (צ' תשעים חמנים. ד' ארבע קדושות. י' עשרה
תורה והכל חמת כי לדי"ק ולדי"ק לדק"ה כנודע ; קדישים. ק' מאה ברכות) :

סימן רביעי

יהא שמי' וכו' זהו עניינה כל הקהל. ובעניינה זו נחלקו המפורשים בין על דרך פשט בין על
דרך הקבלה יש שאמרו שהעניינה עד עלמיה. כי יתברך הוא תחלת דבר לשליח גבור. וכן
נסתייעו לסברא זו באומרים כי עד עלמיה כ"ח אותיות והם סוד כ"ח כאשר נבאר לקמן בע"ה.
ואל זה רמזו בגמ' באמרים העונה אמ"ן יהא שמי' רבא בכל כחו ופי' בכח כוונתו ומנין
כ"ח אותיות הם בז' תיבות אלו. שהם יה"א שמי' רב"א מבר"ך לעל"ם לעלמי"י עלמיה"א. חמנס
אחרים ראו מאמר אחר שהמפסיק בין עלמיה ליתברך עונשו גדול. וגם ר"י גיקטיליאה כתב
בתשובה שאין להפסיק והחמיר בדבר הרבה והנראה כי ראוי לענות עד האמורות בעולם
כשליח ליבור עלמו. והטעם כי הם כ"ח אותיות עד עלמיה וכ"ח תיבות עד האמורות בעולם.
ושני כחו"ת אלו הם לריכוין בענין הקדיש כנודע בסוד האלפ"א בית"א שיש אלפא ביתא דאתון
זעירין ואלפא ביתא דאתון רברבן. דאתון זעירין היינו אל ברוך וכו' שאין בכל אות אלף
תיבה אחת. ואלפא ביתא דאתון רברבן אל אדון וכו' שיש תיבות הרבה בכל אות ואות .
וכן ג"כ הכא נלמוד כי כ"ח אותיות ענין אחד בלתי מתפשט הרבה. וכ"ח תיבות מורה על
התפשטות

ש'אדם מברך מיד כאשר הוא ניעור משנתו בבוקר, ועיקרה של ברכה זו הוא תודה לה' על החזרת הנפש לגוף לאחר השינה.

יש הבדל בין נוסחי תפילה שונים באשר למקומה של ברכה זו בסדר ברכות השחר, יש האומרים אותה מיד לאחר ברכת "אשר יצר"*, ויש שאומרים אותה לאחר ברכות התורה*.

כבר הראשונים דקדקו בדיוק לשונה של ברכה זו, ויש שינויים קלים בין נוסחי התפילה השונים.

אלמימר המלה מופיעה גם בצורות אלמימרא, אלמימברא ועוד. בשם זה נקראת, בספרות הפוסקים (בעיקר באירופה בימי הביניים והלאה), הבימה* שבבית הכנסת. מקור המלה הוא בערבית: אל-מינבר = הדוכן לקריאה והטפה.

אמן מלת המענה לאחר ששומעים ברכה מפי אחרים. מלה זו טעונת-משמעות, ויש בה ענין של אמונה ושל הסכמה ושל בקשה. השורש "אמן" הוא שורש משותף לשתי המלים: - אמונה ואמת. ובמשמעות עניית "אמן" כלולת שתיהן: אני מאמין שכך הוא הדבר; אני יודע שזו היא האמת. עניית "אמן" מבטאת הסכמה גמורה עם הדבר שנאמר קודם לכן, ויש בה גם צד של איחול ותקוה: אכן, כך יהיה. חכמי התלמוד גם דרשו: "אמן" - ראשי תיבות של "אל מלך נאמן". בספרי קבלה נאמר כי הגימטריה של "אמן" (91) היא זו של צירוף שני שמות ה': שם אדנות, (א-ד-נ-י = 65) ושם הויה (= 26).

עניית "אמן" לאחר שמיעת דברים נזכרת פעמים הרבה במקרא, וחכמים קבעו כי כאשר אדם שומע ברכה הריהו צריך לענות אחריה "אמן". עניית אמן צריכה להיות סמוכה לברכה, וצריך לבטא אותה במתינות ובבירור. העונה "אמן" צריך שלא להגביה קולו יותר מן המברך. השומע ברכה ועונה אחריה "אמן" הרי זה כאילו בירך בעצמו אותה ברכה (אם כיוון מחשבתו שתיחשב לו כברכה), ואף אמרו חכמים ש"גדול העונה אמן יותר מן המברך" (ברכות נגב, ועוד). מצוה היא לענות "אמן", וראוי לענות "אמן" על כל ברכה, ואף על ברכה שמברך ילד קטן, שהרי מי שאינו עונה "אמן" נראה כמערער על הברכה ששמע.

בדרך כלל אין אדם מסיים ב"אמן" ברכה שהוא עצמו מברך, אבל יש לכך כמה יוצאים מן הכלל. ובכל מקום נוהגים לומר "אמן" אחרי ברכה שלישית ("בונה ירושלים") של ברכת המזון*. ומנהג הספרדים לענות אמן אחרי ברכות עצמו כאשר מסיים מחזור ברכות שלם.

אמן, יהא שמיה רבא מענה הקהל (שאליו מצטרף אחרי כן גם האומר) לאחר שאומרים בקדיש* "בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן". מענה זה הוא חשוב ביותר, עד כי נאמר בגמרא שאין העולם

תג קדיש זרבנו

ע"א) שמיה. שם יה. היינו שהגזקודה שבחור הזיא משלמת הי"ד. ומה שאומרים שמיה רבה בקדיש עיין זוהר פ' משפטים כ"ה ע"א.
שער הכולל (לכסי תורה אור) ע' 52 ועי' לקמן סיד סק"א

ד. אמון:

(א) גימטריא תוי' אדני-י:

"אמן" הוא בגימטריא "הוי' אדני-י" – החיבור דהאחדות (ישם הוי') בלמטה מטה, במקום שאינו כלי לאלקות מצ"ע, וביטולו לאלקות הוא אך ורק ע"י קבלת אדנות ה'.
סי' השחתות תשמ"ח ח"א ע' 16 תני 72

(ב) רי"ת א-ל מלך נאמן:

"אמן" בגימטריא הוי' אד', שזה מראה על גילוי אלקות (הוי' שלמעלה מעולם) במציאות העולם (שמקבל חיותו ע"י שם אד', מדת מלכותו ית"ל) כמרומו גם כ"י' ד' אמן"
– "א"ל מלך נאמן" ששם א-ל (שרש ומקור כל ההמשכות) נמשך ומתגלה עד "מלך" מלכותו ית' בעולם ובאופן ד"נאמן" – לעד ולנצח נצחים.

שחתות ש"פ שמות תשי"ג

(ג) ענינו בקדיש וברכות:

ושמעתי שזה ג"כ כוננת אמן שהוא יחוד הוי"ה ואדני" ע"ד מה שאמר"ל משל לגולרי"י הממגרי"ן במלחמה וגבורים נוצחיים כי העונה אמן על הכרכה הוא גמר קיום הכרכה וסוף הניצוח שזה המכרד כוונתו להשפיע שפע עליון בעולם התחתון וזה העונה אמן אחריו אמר אמת הדבר באמת אמון שהוא עולם התחתון שכן נראה בחוש כשאחד אומר דבר והשומע מסופק בזה אם הוא אמת אם לא ובא ג' המכריע ואמר שזה כודאי אמת נתאמת הדבר ע"י אצל השומע ולכך השילוב הוא באמן דברכות הוי"ה אדני" כי השפע הוא מעולם העליון לעולם התחתון מעילא לתתא שהוא מאמת לאמונה אבל בעניות אמן דקדיש שהוא עליות עולם התחתון לעליון ולכך השילוב הוא אדני" הוי"ה מתתא לעילא.

לקוטי אמורים להי"מ סק"ט

ואמן פותח בא"ף שה"ע המשכת הכתר, ומ"מ חדי' ההשפעה בקדושה דוקא.

- 1) ראה אות"ת שבת שובה ע' ארצתי. ועוד.
- 2) שערות"ה רפ"י. וראה גם לקוטי אמר' לב' ג'.
- 3) מנהגיו ק"א. א. משי"ע א"ח סק"ט סי"ח. ש"י"ע ארז"ז שם ע"ב.
- 4) ראה סווא"ת סי"ד.

תב אור התפלה

לישות של תבטחה (ע"ד ב' הפירוש"ים ב"אורב"ת" – ת"א תשא פו, ג. וכפ"ל) ועד – לישון של סיפור דברים.

(ה) שייכותו לגאולה:

ראה ספר הפרד"ס ע' שכו: וגאולתו תלוי' באותו גידול השם.

ראה יל"ש ישעי' רמז תכ"ה: הקב"ה וישב ודרור תורה חדשה שעתידי ליתן ע"י המשיח, וכ"ן שמשי"ם ההגדה, עומד זורנכבל כו' שאלהיאל על רגליו, ואמר יתנדל ויתקדש, וקולו הולך מסוף העולם עד סופו, וכל באי עולם כולם עונים אמן.
שם ע' 28 תני 9-138 ועי' לעיל סק"ב

(ו) שייכותו לתפלה:

ועי' ערך במה"כ שער הקדשים הנדפס קודם שער הקדשים וז"ל אמנם הכנעת החיצונית מחלה נרמו בדי מיכות יתגדל ויתקדש שמי' רבא כו'. ר"ל שם י"ה רבא כו' י"א סממני הקטורת שהם ב' אותיות ו"ה שיעלו אל י"ה כו' הכנעת הקליפות והעלאה העולמית כי זה גורם לזה ע"כ"ל. .. עוד נמבאר ענין זה בהדיא סי' ויקהל דרי"ט סעי' ת"ח מה בין צלותא לעובדא דקטרת צלותא אלקינו לה באמר דקרבנין דהו עבדי ישראל. וכל אינו קורבנין דהו עבדין ישראל לא אינו חשיבי'ן כקטורת ותו כו' קטרת עבדי יתיר מתקין לקשר קשרין כו' דאבער זוהמא ואידכי משכנא כו' ד' אתעביד ה' כו' וכולא סליק רעותא לאין סוף כו' ע"כ"ל. ובזהר הרקיע שם האריך בזה.

ותוך הענין כי המל' שדעשי' היא בעמקי הקליפות כו' ומח"י אותם כו' ואין הבחי' זו יכולה לצאת מבי'ן הקליפות עד שיבא זמן הכתוב בלע המות לנצח כו'. והנה כל זמן שאין בח"י זו עולה למעלה נרא הפירוד בקדושה ח"י וע"י הקטרת עולה כו' משא"כ בתפלה לעשות להעביר הוהמלא מבחי' זאת כו'. ולכן אחר מעשה הקטורת אנו אומרים ההדו כו' הו"ד"עו בעמלים כו' ע"ש.

אור התורה תולדות ע' קנב

(ז) הנקודות תחת הדלתין:

אומרים בתפלה: .. יתגדל ויתקדש שני הדלתין בפתח**.

(ח) שמה חסר יוד:

שמה חסר י"ד וכן הוא בדינאל (מ"ט"ז סימן ע"ג). מה שכתבו התוס' (ברכות דף ג'

י' לעיל סק"ב.
י"י כו' הוא גם נוסחת היענין, בסידורו, [ם] המנהגים.

שמה רבא ולעיל ס"פ של ע"פ אי כו' נתי' דשמ"י רבא היינו שמו הגדול והוא כמ"ש התוס' ריש ברכות ושני הכוונות אמת, וגם י"ל כי הא בהא תליא ע"י' שני בפ"אור ע"פ זכור הנ"ל שלחיות התחברות י"ה כו"ה הוא ע"י המשכה מא"י בח"י קוצי' דשע"ר כו'.

וגם ע"י ששם י"ה רבא בנפש האדם ע"י' נמשך גילוי בח"י שמו הגדול וכמ"ש בסמוך בפ"י בשעה שישיראל אומרים יש"מ הקב"ה מנענע ראשו כו') דהיינו התבוננות בגדלות השם בבטיול אליו ית' עד שיהי' ית' בח"י ברכה והמשכה למקום המדות להפסם לקדושה מעומק נקודת פנימי' הלכ' ופ"דנע. וכמ"ש בח"י ענין הפישי שבין ברכה להדאה כי ברכה הוא בח"י ראי' בח"י ביטול ה"י'ל ואח"כ יתפשט יותר לעלם דהיינו העלם כי ולעלמי העלם כי עלמאי העלם ג' דהיינו בח"י ג' לכושיס מחוד"מ שאפי' בח"י מעשה שהוא ההעלם ולכ"ש ג' החיצון מכולם יאיר שם שיהי' שידויז כולס לה' לבדו ופטלים אליו דהיינו ע"י מתו' ודבור כחורה ומעשה המצות.

ס' המאמרים תרכ"ו ע' ריב"ה

(ג) שמה רבה — אור אי"ס; מבורך — נמשך:

וזהו ענין זה שמה רבה מבורך לעלם ולעלמי עלמאי. דפירוש שמה רבא היינו שמו הגדול שהוא בח"י אור אי"ס ממש ולכן ע"י' יהי' הברכה וההמשכה לה' עלם ולעלמי עלמאי בבח"י כל יצעו כו'.

לקויות דרושים לשבת שנתה, סו, ד

(ד) ע"י' הקב"ה מנענע בראשו; שמו שלמעלה מהשתשלות נמשך לעלם — אצללות — ולעלמי עלמאי — לבי"שע.

... מאר"ל רפ"ק דברכות בשעה שישיראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וענין זה שמו הגדול הקב"ה מנענע ראשו. ראשו הוא בח"י רצון העליון... והנענוע הוא מלמעלה למטה בחינת המשכה כלומר שממשיך בח"י רצון העליון כו' להיות בגילוי למטה.

וזהו ענין זה שמה רבא מבורך פ"י שיומשך מהעלם לגילוי בח"י שמה רבא שהוא שמו הגדול. ופ"י וענין שמו הגדול הוא כי יש כמה בח"י שמה שדה שמה בח"י השתשלות דהיינו שהם האורות והמשכות אור אי"ס להיות ממכ"ע וגם שהם הוי' הוא בבח"י ממכ"ע כמאר"ל ב"י'ד נברא העוה"צ כו'... אבל שמו הגדול הוא מה שלמעלה מעלה מדר' ובח"י השתשלות ואנו נמשך ומחלש תוך עלמאי כלל. ועם היות שגם הוא בבח"י שם לבד כמו השם שאינו ערוך לגבי עצמיות מ"מ הוא למעלה מהשגת הנבראים וגם למעלה אפי' מבח"י סוכב.

*) בהוצאת החדשה דארתית מרובעות. בהוצאת הראשונת שנעתקו מכת"י ר"ש סופר — ע' רמ"ה המוד"ל.

...אף שבשעת התורה והתפלה הוא כדב"ע, מ"מ הרי אפשר שבמשך כל היום לא יהי' לזה קיום, וענין אמן הוא שנותן קיום בהרכה במשך כל היום... וזהו ג"כ מ"ש בהשיוחה השיכת לדי"ה אורי' (תרמ"ס) שצ"ל העלאה הכי עליונה, אבל העלאה זו צריך שיהי' נכר' אח"כ במעשה בפועל. וזהו ג"כ מה שאמז בגימטריא הוי' אד', שהוא ענין חיבור יחודי' ויחודי', שיהי' נמשך גם ליחודי', ויהי' נמשך בזה מבחינה שלמעלה מהשתשלות, שהאמן נתון קיום וחיותם בהרכה, דחוזמו של הקב"ה אמת, שנמשך מבחינת אליו' עד לבחינת תי"ה, סוף כל האותיות, שנמשך מבחינה שלמעלה מהשתשלות עד סוכ"ה.

מאמר ד"ה גדול העונה אמן תשיב"ט (בלתי מוגה)

ה. פולקניות:

פורקן שהוא ענין פדיון במ"ל ע"י' במא"י'א מצי' פדיון ופדוה, וסימנך פורקניו גימט' מלכ"ית, ועצם המלה הוא פרק פ"י קי' הוא הדי'ג מנענע"ד מספר פ"י שבהקי' אדנים דמ"ל (ותורה) שב"ע"פ משגיית וגמרי'א נחלקת לפרקים כי תשכ"ע"פ הוא בח"י מ"ל ונחלקת לתק"י'ד פרקים בסספר תלמודי' ככל"י כמ"ש במא"י'א מצי' תלמוד כמ"ל ע"ש) ופרק שה"ע ענין פדיון ונהו' מהו' מה שהדוסר והבדל ממ"ש שה"י' אצ"ל בשב"י כמו ופרקנו מצוננו, מונב שהוא כמו בח"י סור' מרע והוא במ"ל מל"ת שמהו' שהוא במ"ל, ופרק פירוש ג"כ עצם המפרקת שבאחורי' המרון אי"כ פרק הוא בח"י אחורי'ם והיינו מ"ל העומדת באחור', והיינו הפורקניו' שהיו במצורים כי פריעה והמצורים יניקתם מאחורי' המרון כידוע ויניקתם הוא מהמ"ל, כמו שאמר וכל הדת תחיון, הנה הפד"י וההצלה מהם ניק' פרק והוא הפד"י ממצורים שמצורים ג"כ מספר פרק.

לקוטי לוי יצחק ויקהל ע' קנד

ו. אמן, יהא שמה רבה מבורך לעלם ולעלמי עלמאי. יתגודך:

(א) יהא שמ"י"ה — שם י"ה, רבה — גדול ושלוס; שמ"י רבא — שמו הגדול:

להודיע מ"ב הפירודשים ג"הא שמ"י רבא כו"י: (א) יהא שמ"י"ה שם י"ה, רבא, כלומר, שאנו מתפללין שיהא שמו גדול ושלם, (ב) שמ"י רבא חרגום של שמו הגדול, כלומר, יהא שמו הגדול מבורך (תוס' ברכות שם טו"א"ח שם). ולפ"י הכי' (שכר פוסק אדה"ו בשו"ע שלו' אר"ח שם ס"ג) — הפעולה היא ג' שמו הגדול"י.

ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 308 בשוח"ג ותי' לעיל ס"ב סק"א

(ב) קשר דבי' הפירודשים הנ"ל זל"י:

זו היא שאנו מתפללים שר"מ לעלם ולעלמי עלמאי יתברך כי אין השם שלם כי ולואת אנו אומרים יהי' שם י"ה רבא שגדל בח"י שם י"ה (זהו כפי' הטוא"ח סי' נ"י' בפ"י